

Monika Owsianka

Wymagająca Miłość. Przesłanie Jana Pawła II do młodych

Pojęcie „przesłanie” oraz słowo „Miłość” należą do tak zwanych słów kluczy użytych w pracy, decydujących o jej ciężarze gatunkowym. Metodologicznie pojęcie „przesłanie” ma różne słownikowe znaczenia. W przypadku nauczania Jana Pawła II termin ten należałoby najprościej i najszerzej rozumieć jako najistotniejszą treść, którą papież przekazuje młodemu człowiekowi z nadzieją, że ten ów przekaz zrozumie i zastosuje w życiu.

Z tekstów Jana Pawła II kierowanych do młodzieży, wyłania się główny przekaz papieża o Bogu, który jest Miłością, i właśnie ze względu na logikę miłości stawia On młodym ludziom określone wymagania. Dlatego w tytule dysertacji pojawia się termin *wymagająca Miłość*. *Wymagająca Miłość* jest zarazem tezą wstępną, jak i jednym z najważniejszych wniosków z badań. Przesłanie Jana Pawła II do młodych streszcza się w tym zwrocie. *Wymagająca Miłość* ma swoje głębokie korzenie teologiczne (por. 1 J 4,16). Równocześnie sięga dalej: Bóg kocha bezgranicznie i z powodu tej miłości, w trosce o człowieka, stawia wymagania.

Konstrukcja dysertacji została zbudowana na klasycznej triadzie – rozprawę podzielono na trzy rozdziały. Kierując do młodych swoje przesłanie, papież zwraca uwagę na składowe *wymagającej Miłości*. Są nimi Dar (rozdział 1) i Zadanie (rozdział 2 i 3), które służą Miłości.

W pracy postawiono główny problem badawczy: dlaczego *wymagająca Miłość* może być uznana za trzon papieskiego przesłania do młodych? W problemie głównym zawarto zagadnienia szczegółowe: w jaki sposób *wymagająca Miłość* realizuje się jako Dar? (rozdział 1) i jako Zadanie? (rozdział 2 i 3). Przeprowadzone badania oparto na metodzie analizy i syntezy. Źródła stanowią: List do młodych *Parati semper* (31.03.1985), a także wybrane orędzia i papieskie przemówienia z lat 1978–2005 adresowane do młodzieży, mówiące o sprawach jej dotyczących, a interpretowane w aspekcie dogmatycznym. Celem rozprawy było wyakcentowanie istoty i wartości przesłania kierowanego przez papieża do młodych całego świata. Przesłania, którego kluczem hermeneutycznym jest *wymagająca Miłość*.

W rozdziale pierwszym zostaje ukazany Bóg, który miłuje i na różne sposoby realizuje swą miłość względem ludzi. Uwzględnione zostały zarówno rodzaje obdarowania człowieka przez Boga, jak i sposoby realizacji *wymagającej Miłości*: („stwarza”, „wychowuje”, „posyła Syna”, „naucza”, „przebacza”, „umiera i zmartwychwstaje”, „odnawia”, „obdarza talentami”, „uzdalnia do działania”). Odnosząc się do Bożego

objawienia, papież tłumaczył młodemu, że Miłością nazywamy Boga Ojca, Jego wizualizacją, realnym, widzialnym obliczem jest Jezus Chrystus, a objawiona Trzecia Osoba Trójcy Świętej stanowi, w papieskim rozumieniu, ogień tej Miłości.

W tytule pierwszego rozdziału po słowie „Dar” pojawia się w nazwie drugi człon, czyli „Wymiar Bosko-ludzki”. Wymiar Boski bezpośrednio odwołuje się do Nadawcy, do Tego, który jest Darem, czyli do samego Boga. Określenie „wymiar ludzki” wskazuje na adresatów Daru Miłości, tj. wszystkich ludzi (w tym młodych). Równocześnie połączenie słów „Bosko-ludzki” przypomina o Bosko-ludzkiej naturze Jezusa Chrystusa.

W rozdziale drugim akcentuje się odpowiedź człowieka na Dar Miłości, wyrażoną poprzez realizację Zadań, stanowiących wymagania w wymiarze osobowym („Miłować siebie”, „Miłować bliźniego”, „Miłować Miłość”). Ponieważ główną zasadą pracy jest *wymagająca Miłość*, radykalizm wymagań przeniesiony zostaje na rzeczywistość relacji międzyludzkich. Papież przekonuje ludzi młodych, że miłość ludzka, która powinna czerpać siłę z Boga-Miłości, w obszarze wymagań zaczyna się od zadania miłowania samego siebie (odkrywając powołanie, kształtując sumienie i konfrontując się z cierpieniem), następnie zwraca się w stronę miłowania drugiego człowieka (posługując się wyobraźnią miłosierdzia, zachowując czystość przedmażeńską, dążąc do świętości), by, po osiągnięciu dwóch pierwszych etapów, skupić się na miłowaniu samej Miłości (mając do dyspozycji Słowo Boże, sakramenty, modlitwę i kontemplację).

Miłość jako Zadanie to nie tylko realne zobowiązania w wymiarze osobowym. Dlatego w rozdziale trzecim zwraca się uwagę na odpowiedź człowieka na Dar Miłości, wyrażoną poprzez realizację Zadań, stanowiących wymagania w wymiarze społecznym. Papież ujmuje je jako konieczność pielęgnowania dziedzictwa (wiary, wolności, kultury), dalej: budowania cywilizacji miłości (walcząc o godność człowieka, chroniąc życie, angażując się na rzecz pokoju) oraz jako zobowiązanie do podjęcia nowej ewangelizacji (przyjmując Ewangelię, głosząc Słowo, świadcząc własnym życiem).

Przesłanie o *wymagającej Miłości*, rozpoczęte w dniu pontyfikatu, ale niezakończone z chwilą śmierci papieża, w rzeczywistości nie ogranicza się tylko do młodzieży, ale może wpływać na wszystkie środowiska kościelne, a także (w określonych obszarach) na ludzi poszukujących Boga lub niewierzących.

Słowa kluczowe: *wymagająca Miłość*, Jan Paweł II, przesłanie, młodzież, oblicze Miłości